

loven burde komme Skatteyderne til gode ved Tilbagebetaling. Over for disse Udtalelser har jeg taget bestemt Forbaring. Jeg har med Hensyn til den første Udtalelse gjort gældende, at naar man fordelte Tilskuddet efter Vejudgifterne, var det udelukkende for derved at opnaa en retfærdig Fordeling af dette Beløb, men derimod ikke for paa nogen Maade at erkende, at Staten havde en Forpligtelse til at lette Kommunerne for nogen Del af deres Vejudgifter. Hele dette Spørgsmaal maatte være forbeholdt Fremtiden, og i saa Henseende maatte man staa aldeles frit. Med Hensyn til den anden Udtalelse fra Ordføreren, nemlig at Forslaget skulde betegne den Grundsætning, at det budgetterede Overskud paa Finansloven burde komme Skatteyderne til gode, har jeg for mit Vedkommende erklæret, at en saadan Grundsætning efter min Opfattelse var urigtig, og at den vilde lede til en finanstel Fremgangsmaade, som ikke paa nogen Maade kunde forsvares. Jeg har dernæst fremhævet, at det foreliggende Lovforslag betegner sig selv som et ekstraordinært Bidrag af Statskassen til Kommunerne, altsaa som en ekstraordinær Foranstaltning, det vil sige en Foranstaltning, der kun gælder det Finansaar, vi nu skulle gaa ind i, men tillige en Foranstaltning, der ligger uden for den almindelig Orden og saaledes ikke kan være Udslag af et eller andet Princip. Idet jeg fastholder denne Opfattelse, og tillige skal fremhæve, at det har været nødvendigt for Regeringen i ethvert Tilfælde at søge en Ordning, hvorefter man kunde faa forøget Tilskuddet til Alderdomsunderstøttelsen for de Udgifter, som Kommunerne have haft i 1894, skal jeg tillade mig at tilraade det høje Ting at fremme det foreliggende Forslag, idet jeg lægger Vægten paa, at det som sagt er en ekstraordinær Foranstaltning, gældende for det kommende Finansaar.

Konseilspræsidenten (Reedtz-Thott): Uagtet jeg selvfølgelig kan forstaa, at Landstinget paa Grund af den Stilling, som det høje Ting i Fjor indtog til et tilsvarende Lovforslag, vil have en vis Bamselighed ved atter i Aar at gaa en lignende Vej, skal jeg dog tillade mig af Hensigtsmæssighedsgrunde at tilraade, at dette Lovforslag faar en velvillig Behandling, og anbefale det til Tingets Velvilje, idet jeg skal gøre opmærksom paa, at der jo dog ogsaa kan være Villighedsgrunde, som tale for endnu en Gang at vedtage et saadant Lovforslag.

P. G. C. Jensen: Det er vistnok fuldkomment rigtigt, som det blev bemærket

af den højtærede Konseilspræsident, at det vil være forbundet med nogen Bamselighed for dette Ting nu for 2den Gang at vedtage et Lovforslag af denne Bessaffenhed. Da man i Fjor gjorde det her i Tinget, var det, tror jeg, med en Følelse af, at det var noget efter den daværende Situation næsten uundgaeligt. Det hørte med til hele Situationen, at der skulde gøres Indrømmelser af forskellig Art for at opnaa det, som vi alle anse for et stort Gode, nemlig at komme tilbage til regelmæssige Tilstande paa Finanslovgivningens Omraade. Man bringer jo Ofre for en saadan Sag; man gaar endogsaa meget vidt, man luger selv en bitter Bille, om det skal være, naar man tror, det kan være nødvendigt for at faa et saa godt Maal frem. Jeg tror saaledes, at der var en stor Del af Landstingets Medlemmer, som i Fjor kun stillede sig velvilligt til denne Sag, fordi det saa at sige laa i Luften, at det var noget, man ikke kunde undgaa, det var, om jeg saa maa sige, et Lidkøb, man gav i Anledning af en Handel, ganske vist et stort Lidkøb, men som ogsaa passende stod i Forhold til en stor Handel. — Den Omstændighed, at man gjorde det i Fjor, kan nu, som ogsaa af den ærede Indenrigsminister antydet, paa ingen Maade være tilstrækkelig Begrundelse til, at man ogsaa skal gøre det i Aar. Forholdene ere jo nu ikke saaledes, som de vare i Fjor. Vi lede i den ønskeligste Fred og Forstaaelse med hele Verden, og der er jo intet, som antyder, at det skulde være nødvendigt for os i Aar at komme ind paa en Foranstaltning, der for mange af os endog vil fremtræde som et Brud paa Principper. Thi een Ting er jo, hvad man kan gøre een Gang, og hvad man gør i Betragtning af et saa vigtigt Spørgsmaal som det, der forelaa i Fjor — en anden Ting er, hvad man skal gøre under ganske ordinære Omstændigheder som de, der nu foreligge. Man kan gøre noget een Gang, uden at det drager Følger efter sig, vel at mærke, naar man forbedrer sig, men hvis man derimod gør det anden Gang, gaar videre i det samme Spor, saa vil det let medføre Konsekvenser, man vil altid være udsat for, at det bliver sagt, at man havde gjort det første Skridt og det andet Skridt, og at alle gode Gange ere tre, saa er man ude paa det, man ikke ser Enden paa.

Jeg maa derfor sige, at jeg for mit Vedkommende ikke er fri for at møde dette Lovforslag med meget store principielle Betænkeligheder; jeg anser det for at være et farligt Lovforslag. Ganste vist anerkender jeg i største Grad den Kraft, hvormed den højtærede Indenrigsminister i Folketinget